

Pouzdanje u Boga

Borba za svetost svodi se na "dozvoljavanje Duhu Svetom da djeluje u našim dušama, surađivanje s njim, ali bez namjere da se zauzme njegovo mjesto." Članak o kršćanskom životu.

12.09.2013.

Sveti Luka nam govori kako je jednom prilikom naš Gospodin propovijedao na obali Galilejskog jezera i toliko mnogo ljudi ga je htjelo slušati da je morao tražiti pomoć. Neki ribari su ispirali svoje mreže na

obali. Završili su glavninu svoga posla i pospremali su stvari, zasigurno s idejom da dođu kući što je prije moguće kako bi se odmorili. Isus je ušao u jedan od čamaca, Šimunov, i odatle nastavio govoriti mnoštvu.

Evandelist nam ne govori što je naš Gospodin poučavao. On želi skrenuti pozornost na druga gledišta koja sadrže važne pouke za naš kršćanski život.

Borba i povjerenje

Možda su Petar i njegovi prijatelji mislili da će se Isus, nakon završetka govora, vratiti na obalu i otići svojim putem. No, umjesto toga okrenuo se i zamolio ih da se iznova prime posla s kojim su namjeravali završiti taj dan. Bili su iznenađeni, ali širina Šimunove duše je bila tolika da je nadvladala umor i odgovori: Gospodine, svu smo se noć trudili i

ništa ne ulovismo. Ali na tvoju riječ bacit ću mreže. [1]

Radili su cijelu noć, i ništa nisu mogli pokazati. Znali su svoj posao dobro jer je to bio njihov posao, a imali su i puno iskustva. No, sve to nije bilo dovoljno da jamči uspjeh, pa su se vratili umorni i praznih ruku. Lako možemo zamisliti njihovo obeshrabrenje. Neki, preplavljeni osjećajem beskorisnosti, možda su čak mislili na odustanak od tog posla u cijelosti.

Znamo da pripovijest završava s obilnim ulovom ribe. Ako tražimo razliku između ovog uspjeha i neuspjeha prethodne noć, odgovor je jasan: Isusova nazočnost. Sve ostale okolnosti drugog pokušaja izgledale su nepovoljnije od onih ranijeg pokušaja. Primjerice, mreže nisu bile potpuno čiste, sve se zbilo u pogrešno doba dana uz dodatnu iscrpljenost ribara.

Naš Gospodin koristi sve to da dade i njima i nama, vrlo važnu duhovnu pouku: bez Krista ne možemo postići ništa. Bez Krista, naša borba će proizvesti samo iscrpljenost, napetost, obeshrabrenost, želju za odustajanjem. Bez Krista, pokušat ćemo sebe zavarati okrivljujući okolnosti za naš nedostatak učinkovitosti. Bez Krista, prevladat će nas osjećaj beskorisnosti. Ali s njim, ulov je obilan.

Svetost se ne sastoji od ispunjavanja skupa normi. To je Kristov život u nama. Stoga, umjesto da se "nešto radi", ona se sastoji od toga da se "nešto učini", dozvoljavajući da budemo vođeni - ali odazivajući se u potpunosti. "Vi ste kršćanin i, kao kršćanin, dijete Božje. Trebali biste osjetiti ozbiljnu odgovornost za odgovaranje na milosti koje ste primili od Gospodina, pokazujući temeljitu budnost i voljenu čvrstoću, tako da ništa i nitko ne može

izobličiti razlikovna obilježja Ljubavi koja je utisnuta u vašu dušu. "[2]

Dok se borimo, da bi bili sveti, nit naše volje nailazi na nit Božje volje i isprepliće se njom u jedinstveno tkanje, jedan komad tkanine koji je naš život. Ovo tkanje mora postati punije i punije, sve do trenutka kada se naša volja poistovjećuje s Božjom, i nismo u stanju razlikovati jednu od druge, jer obje traže istu stvar.

Gotovo na kraju svog života na Zemlji, Isus je rekao Svetom Petru: "Zaista, zaista, kažem ti, dok si bio mlađi, sam si se opasivao i išao kamo si htio, ali kad ostariš, raširit ćeš ruke i drugi će te opasivati i voditi te kamo ne želiš ići [3] Prije si se oslanjao na sebe, na svoju vlastitu volju, na svoju snagu; mislio si da je tvoja riječ bila sigurnija od moje [4] I sad vidite rezultate. Od sada ćete ovisiti o meni i željeti ono što ja želim ... i stvari će ići puno bolje."

Unutarnji život je djelo milosti koja zahtijeva našu suradnju. Duh Sveti ispunjava jedra našeg broda svojim vjetrom. Uzvraćajući, imamo, da tako kažem, dva vesla: naš osobni napor, i povjerenje u Boga, izvjesnost da nas nikada neće ostaviti. Oba vesla su potrebna, i mi smo prisiljeni koristiti obje ruke, ako želimo da naš unutarnji život napreduje. Ako jedno ili drugo nedostaje, brod će se početi okretati u krug i bit će njime vrlo teško upravljati. Duša tada, može se reći, "šepa", ne uspijeva napredovati, postaje iscrpljena i lako padne.

Ako nedostaje djelotvorna odluka da se borimo, pobožnost postaje sentimentalna, i vrline postaju rijetke. Čini se da je duša ispunjena dobrim željama, ali se one pokazuju nedjelotvorne kada dođe trenutak da se učini napor. Ako se s druge strane, sve povjerava jakoj volji, odlučnosti da se bori bez oslanjanja na našeg Gospodina, plod je suhoća, napetost,

umor, odbojnost prema bitki koja ne uspijeva privući ribe u mreže unutarnjeg života i apostolata. Duša se zatekne, poput Petra i njegovih prijatelja, u neuspjeloj noći.

Ako primijetimo da nam se nešto slično događa, ako povremeno padamo u malodušnost jer smo previše ovisni o vlastitom znanju ili iskustvu, o snazi volje, a premalo o Isusu, zamolimo Gospodina da dođe u naš brod. Mnogo više od rezultata naših vlastitih napora, nama je potrebna njegova prisutnost. Vidimo da njima naš Gospodin nije obećao veliki ulov, a Šimun ga nije ni očekivao. Ali on zna da je vrijedno raditi za našega Gospodina: "in verbo autem tuo laxabo retia", [5] na tvoju riječ bacit ću mreže.

Prepuštanje

Osvrnimo se malo i skrenimo pozornost na Isusov zahtjev. Izvezi na pučinu i bacite mreže za lov. [6]

"Duc in altum". Izvedite svoj brod do duboke vode. Da bi ušli duboko u unutarnji život, moramo odustati od držanja naših nogu na čvrstom tlu, potpuno pod našim nadzorom; moramo ići tamo gdje bi lako moglo biti valova, gdje će se brod ljuljati i duša shvatiti da ne mora imati nadzor nad svime, gdje bismo mogli potonuti padnemo li u vodu.

Ne bi li bilo sigurnije na obali, ili gdje voda ne dolazi iznad koljena ili struka, ili najviše do ramena? Možda bismo se tamo osjećali sigurnije. Ali s obale se ne može uhvatiti riba vrijedna truda. Ako želimo baciti naše mreže za ribu, moramo izvesti čamac do duboke vode i odbaciti strah od gubitka obale iz vida.

Koliko li je često Isus prekorio svoje učenike zbog njihova straha! Zašto ste plašljivi, malovjerni? [7] Zar mi također ne zavrijeđujemo isti prijekor? "Zašto nemate vjere? Zašto

želite sve nadzirati? Zašto vam je tako teško hodati kad sunce ne sja u svom svojem sjaju? "

Duša instinktivno pokušava pronaći referentne točke, signale koji potvrđuju da je na svom putu. Naš Gospodin nam ih često daje, ali mi nećemo rasti u unutarnjem životu, ako postanemo opsjednuti potrebom da mjerimo vlastiti napredak.

Možda imamo iskustvo da u trenucima nemira, kada nismo sigurni u tijek naše akcije i obuzeti željom da tražimo odgovor pod svaku cijenu, završimo pripisujući nekoj maloj okolnosti važnost kakvu objektivno nema - osmijeh ili ozbiljan pogled, riječ pohvale ili ukor, povoljna okolnost ili neuspjeh, može obojati svojim svijetlim ili tamnim nijansama stvari s kojima nemaju objektivnu vezu.

Rast u unutarnjem životu ne ovisi o tome da smo sigurni u Božju volju.

Pretjerana želja za sigurnošću je točka gdje se dobrovoljnost spaja sa sentimentalnošću. Povremeno, naš Gospodin dozvoljava nedostatak sigurnosti koji nam, kad je dobro usmjeren, pomaže u rastu uvjerenja u ispravnost namjere. Važno je da se prepustimo u njegove ruke, jer pouzdajući se u njega nalazimo mir.

Cilj naše borbe nije izazivanje ugodnih osjećaja. Često ćemo ih imati, drugih puta ne. Kratko preispitivanje može nam pomoći da otkrijemo da ih možda tražimo češće nego što mislimo, ako ne za sebe, onda kao znak da je naša borba djelotvorna.

Naći ćemo primjerice ovo, u osjećaju obeshrabrenosti kada smo suočeni s iskušenjem kojem se nismo predali, ali koji i dalje traje, u uzrujanosti, jer smo naišli na teškoću, a mislimo da to ne bi trebalo biti teško za nas, u opažanju nezadovoljstva, jer

posvećenost ne donosi sa sobom
tople osjećaje koje želimo

Moramo se boriti s onime s čime se
možemo boriti, ne brinući o stvarima
koje nisu pod našom kontrolom. Naši
osjećaji nisu sasvim predmet naše
volje, i ne možemo ih pokušati učiniti
takvima.

Moramo naučiti, prepustiti se,
puštajući rezultate naše borbe u
Božje ruke, jer samo prepuštanje,
povjerenje u Boga, može prevladati
ovaj nemir. Ako želimo biti uspješni
ribari, moramo izvesti naš brod, in
altum, gdje ne možemo dosegnuti do
dna. Moramo prevladati našu želju
da tražimo referentne točke, kako bi
bili sigurni da idemo naprijed. No, za
postizanje toga moramo se osloniti
na kajanje.

Početak iznova

Šimun i njegovi drugovi slijedili su
Gospodinov savjet i okružili veliko

jato riba, i. . . njihove mreže su se gotovo razdirale. [8] Oni koji su došli kako bi im pomogli imali su korist od njihove smionosti, i dva čamca su prekomjerno ispunjena, gotovo do točke potonuća. Takav iznimno obilan ulov doveo je Petra do shvaćanja blizine Boga i osjećaja nedostojnosti takve prisnosti: Idi od mene, jer ja sam grješan čovjek, Gospodine [9] Ipak, nekoliko minuta kasnije, ostaviše sve i pođoše za njim. [10] I bili su vjerni do smrti.

Petar je otkrio Gospodina u tom izvanrednom ulovu ribe. Bi li on reagirao na isti način, da je njegov rad prethodne noći prošao dobro? Možda i ne. Možda bi u osobito bogatom ulovu prepoznao Kristovu pomoć, ali ne bi shvatio koliko je blizu Bog i da sve duguje njemu. Da bi čudo dodirnulo Šimunovu dušu, dobro je što su stvari ispale tako loše noć prije, unatoč svim njegovim iskrenim naporima.

Naš Gospodin koristi naše nedostatke da nas privuče k sebi, pod uvjetom da možemo napraviti iskren napor da ih prevladamo. Dakle, u borbi, moramo voljeti sebe kakvi jesmo, s našim manama. Kod postanka čovjeka, Riječ podrazumijeva ograničenja koja su dio ljudskog stanja, ona protiv kojih se i sami ponekad bunimo. Na putu poistovjećivanja s Kristom, ključno je prihvaćanja vlastitih ograničenja.

Koliko često je upravo mirna svijest o vlastitoj nedostojnosti ta koja nas vodi do otkrića da je Krist na našoj strani, jer jasno vidimo da riba što je nalazimo u našoj mreži nije tu zbog naše vlastite vještine, nego zbog Boga. I to iskustvo nas ispunjava radošću i uvjerava nas još jednom da nas skrušenost vodi naprijed u unutarnjem životu.

Zatim se poput Petra, bacamo do Isusovih nogu, i ostavljamo sve za

sobom - uključujući izvanredan ulov – da bismo ga slijedili , jer je samo to važno za nas.

Brza skrušenost određuje put radosti. "Tvoj unutarnji život mora biti upravo to: početi... i počinjati iznova." [11] Koliku duboku radost naša duša doživljava kad otkrivamo u praksi značenje ovih riječi! Nikad se ne umoriti od počinjanja nanovo: to je tajna djelotvornosti i mira. Oni koji gaje takav stav dozvoljavaju Duhu Svetom da djeluje u njihovim dušama, surađujući s njim, ali bez namjere da zauzmu njegovo mjesto. Oni se bore svom svojom snagom i sa punim povjerenjem u Boga.

J Dieguez

Fusnote:

[1] *Lk* 5:5.

[2] *Kovačnica*, br.. 416.

[3] *Jn* 21:18.

[4] Cf. *Mt* 26: 34-35.

[5] *Lk* 5:5.

[6] *Lk* 5:4.

[7] *Mt* 8:26. Cf. *Mt* 14:31.

[8] *Lk* 5:6

[9] *Lk* 5:8.

[10] *Lk* 5:11.

[11] *Put*, 292

.....